בין הדקלים

עלון קיבוץ עין המפרץ 96 שנה להיווסד הקיבוץ

תלמידים מבית הספר "אתגרי העתיד", בניהולו של ליאור לויתן, ערכו טורניר כדורגל במגרש של עידן

עלון מס' 6 (3431)

י' כסלו תשפ"ז, 20 נובמבר 2026

מאמרכת

שבוע קשה עבר על קיבוץ עין המפרץ, עם לכתם לעולמם של שלושה חברים יקרים – **תובל צור**, מבני הקיבוץ הראשונים ; **פרנסיס קונן**, שעשתה עליה לישראל מדרום אפריקה ; **וכרמן גלאון**, שהצטרפה אלינו מיסעור בעקבות שאול. תנחומים למשפחות האבלות. עקב נסיבות אלה, עלון הקיבוץ מעלה את ההספדים איתם נפרדו מיקיריהם, לזכרם. תנחומים לשלושת המשפחות.

למען ההיסטוריה – אזרחי ישראל תמכו בממשלה שתביא שינוי מהותי לממשלה שגרמה כמעט לחורבן בית שלישי. רק אגו וחוסר רצון להתפשרות מעיקים עלינו, האזרחים שנתנו קולם למפלגות השפויות, ששכחו חלק מהבטחותיהם. בואו נחזיק אצבעות שימצאו את הנוסחה שתשים סוף פסוק להתלבטויות, והכנסת תטוהר מהממשלה הכושלת והמחריבה, "לו יהי".

ידיעות ודיווחים משולחן הנהלת הקהילה, שמאז כניסתו של **שי** לניהול הקהילה הוא לא פוסח על אף עלון, ומביא לכם הקוראים את המידע המתפרסם, וגם את הפרוטוקול מהאסיפה (שיחת הקיבוץ), ואפילו מופיע המספר הסידורי של כל האסיפות/שיחות שליוו אותנו מאז ומעולם.

בתרבות, לתשומת לבכם – חנוכה בפתח, ו**דנה רוה** מגישה לנו מידע על תוכניות החג. ויש חידוש מעניין – החברים מוזמנים לעשות קצת סדר בארונות הבגדים, ולשחרר ביגוד שכבר מזמן לא התראינו איתו והוא נמצא בשיכחה מצטברת. כך יוצרים חללים בארונות הבגדים העמוסים, ואם קראתם עד כאן תמשיכו לעמוד התרבות, יהיה שמח!

ואחרונים חביבים – מועדון "סבבא" מזמין לטיול מלומד. הפרטים והתכנית כבר לעיונכם ולרשותכם.

שבת שלום,
מוכה

מה קורה- (לפי סדר העמודים)

3-4	משולחן הנהלת הקהילה
5-9	תובל צור ז"ל
10-14	פרנסיס קונן ז"ל
15	שיר אחד בשבוע
16-17	כרמן גלאון ז"ל
17	טורניר כדורגל
18	פוליטיקה וטיול בסבבא
19-20	דפתרבות
20	משולחן מש"א

ברכת החלמה מלאה שלוחה לכל חולינו.

לחיילינו, באשר הם, שלוחה ברכת שלום ושלווה.
שובו הביתה בשלום.

עורך: מוכה מלר, חברת מערכת: דפי עציוני.
פנימי, אין להעתיק או לפרסם ללא אישור מוסדות הקיבוץ.
כתובתנו בדואר האלקטרוני: alon@ein.co.il

משולחן הנהלת הקהילה

פרוטוקול ישיבת הנהלת קהילה מספר 19/2026 מתאריך 16.11.2026

נוכחים: לביא ברזיו, קורן רביב, שרון סיוון, מרטה מרדכי עמר, חוה טבול, טלי סגל, שי סט (זום). חסרים: אורגד פרייזר, חנן כהן.

1. **אישור פרוטוקול 18.2026. החלטה:** הפרוטוקול אושר.
2. **תקציב 2027 – הצגה ודיון ראשוני.**
תכנית העבודה השנתית של הקהילה נבנית מלמטה למעלה. ראשית בהכנה פרטנית עם מנהלי פעילויות וענפים, בו מגבשים לכל פעילות את התכנית הספציפית שלה. לאחר מכן מרכזים את תקציבי כלל הפעילויות לכדי תקציב מאוחד בהנהלת הקהילה, ובסופו של תהליך עוברת התכנית לאישור באסיפה/קלפי. תקציב הקהילה אינו תקציב מוכוון רווח, אך הוא חייב להתאזן בשורה התחתונה של קיבוץ כלל הסעיפים שבו.
נעשה מעבר והסבר על כלל סעיפי התקציב המוצע ושינויים שחלו לעומת שנת 2026.
בנוסף התקיים שיח פתוח לגבי מספר נקודות עקרוניות (מס איזון, העברת משכורות) בתקציב תוך הצפת דילמות האם נכון לשנות כן/לא.
החלטה: הדיון לא הסתיים ויימשך בישיבה הבאה.
3. **ערעור על החלטת וועדת תכנון- חניה בין פלד לבן נפתלי.** מוזמנים: שמואל פרקש, רמי ענבר – המערערים; אריה רז, לירון עומר - וועדת תכנון, מתי ואיתי פרדו.
שמואל ורמי הציגו את הערעור שבו שתי טענות מרכזיות:
   א. החניה המוצעת מהווה מפגע בטיחותי וסביבתי.
   ב. וועדת תכנון חרגה מהמנדט שניתן לה על ידי האסיפה לבצע שינויים נקודתיים בחלופה הירוקה אך לא לשנות בה עקרונות. לדעתם במקרה הנוכחי מדובר בעיקרון. במידה ויש כוונה של וועדת תכנון לעשות שינויים עתידיים מרחיקי לכת כמו הצבת חניות נוספות בלב הקיבוץ, צריך לעשות זאת תוך הסתכלות כוללת ותכנון ואישורם באסיפה.

הוסבר על ידי נציגי וועדת תכנון כי לא מדובר במהלך כולל אלא במתן פתרון נקודתי נחוץ, גם לאור מצוקת חניות באזור וגם מסיבות הומאניות. וועדת תכנון סבורה שהחלטה זו בהחלט עומדת בקנה אחד עם המנדט שניתן לה על ידי האסיפה.
החלטה: הערעור נדחה.

פרוטוקול אסיפה כללית מספר 16.2026

סדר היום:

1. **אישור דוחות כספיים שנת 2025 כולל דוחות קרן מילואים.**
   - בהשתתפות רו"ח עוזי רטנר מברית פיקוח.
   - אישור הדוחות הינו בהצבעה באסיפה.

החלטות:

1. **אישור דוחות כספיים שנת 2025 כולל דוחות קרן מילואים.**

שם האגודה: קיבוץ עין המפרץ אגש"ח בע"מ 570001073
כתובת מדויקת של האגודה: קיבוץ עין המפרץ, ד.נ אשרת 2521000
תאריך האסיפה: 3.11.2026
מספר חברי האגודה ליום האסיפה: 459
מספר חברי האגודה הנוכחים: 26
ליו"ר האסיפה נבחר: יוסי בן אשר
למזכיר האסיפה נבחר: שי סט

רו״ח עוזי רטנר מברית פיקוח הציג את דוחות הקיבוץ המאוחדים לשנת 2025.
הוצגו:

- מבנה האחזקות של הקיבוץ כולל אחזקות בשותפויות.
- דו״ח על המצב הכספי - קיימת עליה בהון העצמי.
- דו״ח על הרווח הכולל - קיימת עליה בהשוואה לשנה אשתקד.
- דו״ח תזרימי המזומנים - גידול תזרימי לעומת שנה אשתקד.
- דו״ח על קרן המילואים - גידול ביתרות הקרן בעיקר בשל שנה טובה של שוק ההון.

החלטה: אושרו הדוחות הכספיים של הקיבוץ, כולל קרן המילואים לשנת 2025.

הזמנה לאסיפת קיבוץ

אסיפה מספר 17 שנת 2026	יום שני 23.11.2026

סדר היום:

1. דו״ח ביקורת – מיני –
   בהשתתפות רוני גלעד/ מבקרת פנים.
   ניתן לקבל את דו״ח הביקורת בבית מוסדות.
2. בחירת נציגי ציבור לוועדת אסיפה- הפחתת מגבלות.
   הצעת הנהלת קהילה: להמליץ לאסיפה להפחית את הקריטריונים שמגבילים בחירה לוועדה, ולאפשר בחירה גם לחברי קיבוץ שנבחרו בקלפי לתפקידים אחרים אך למעט התפקידים: ממלאי תפקידים מרכזיים, מרכזים/יו״רים של וועדות, מרכזים/מנהלים של ענפים.

שעה- 18:00 במועדון לחבר	יו״ר האסיפה: יוסי בן אשר	מזכיר האסיפה: שי סט

מצפים לראותכם
וועדת אסיפה - שלום ברמן, יאיר צור, יוסי בן אשר, שי סט

ד"ש מועדת חברים

ועדת חברים בהרכבה החדש התחילה את עבודתה. חברים המעוניינים להיפגש איתנו, מוזמנים לפנות אלינו. ניתן לפנות לכל אחד מחברי הועדה.

אנחנו כאן בשבילכם -
בטסי עמית, איילת אדיב, דורון גלילי, פניה זוהר, בת-יה שרון, אורית גפן

בית עין המפרץ משתתף בצערו
של **שלומי אבני**
עם לכתו של אביו
חיים אבני ז״ל
תנחומים למשפחה
יהי זכרו ברוך

בית עין המפרץ שרוי באבל
עם לכתו של חברנו

תובל צור ז״ל

בתאריך 9.11.26
כ״ט חשוון תשפ״ז

תנחומים למשפחה
יהי זכרו ברוך

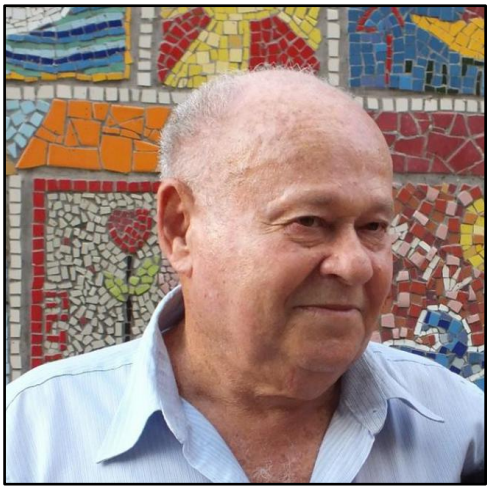

תובל צור ז"ל - סיפור חייו

תובל היה אחד החברים המרכזיים והמשפיעים ביותר בעין המפרץ מעל 50 שנה, בעיקר בתחום הכלכלי אך לא רק בו. הוא נולד ב-1934 בבת גלים, הילד השני שנולד בקיבוץ, להוריו לוי צור ורוחק׳ה.

בקיבוץ עדיין לא היה בית ילדים, והילדות המוקדמת עברה עליו עם חבורה קטנה של כמה ילדים, שגדלה אחר כך בקרית חיים ל-8 ילדים. המבוגרים היו עסוקים מדי בהקמת הקיבוץ והילדים נהנו מחופש בלתי מוגבל. הזיכרון הראשון שלו הוא, שבגיל 4 הוא ואמנון אשכול שרפו את המתבן הראשון של הקיבוץ עם הרפת הצמודה אליו, לא בכוונה, כמובן, אלא מתוך שובבות של ילדים שמסתובבים בחופשיות בכל מקום.

תובל מספר גם שמהילדות זכור לו בעיקר שאבא שלו היה פעיל בתנועה בארץ ובחו״ל ואחר כך בבריגדה, וכמעט לא היה בבית לאורך שנים. הוא מספר שההורים היו הולכים להשכיב את הילדים, ומרוב עייפות היו נרדמים לפני ילדיהם...

בגיל שנה וקצת חלה בפוליו, וכשהבריא (אמרו שהיה נס גדול), רוחקה נסעה איתו לרופא בפולין והסבים עוד הספיקו לראותו לפני שפרצה מלחמת העולם.

ביום העליה על הקרקע בעין המפרץ היה בן 4, וזכורה לו היטב שיירת המשאיות לאורך קריית חיים. את הילדים הורידו בקצה הקריה, והשיירה המשיכה הלאה לעבר הביצה הגדולה.

כשפרצה מלחמת העולם השניה הוא עבר עם ילדי הקיבוץ למרחביה. כשחזרו לקיבוץ גרו הילדים בבית הגדול בקומה העליונה. השירותים היו בחוץ מעבר לתעלה הגדולה, עליה שמו קורת עץ כגשר, וילדים בני 5 – 6 היו צריכים לעבור עליה ביום ובלילה כדי להגיע לשירותים.

יקצר המקום לספר את תעלולי הילדות של אותם הימים, למרות שהם ממש מרתקים. בנוסף למעשי השובבות הרבים שהיה שותף בהם, תובל מספר שאהב לקרוא ספרות יפה ולצייר, אהב מאד לשחק שח-מט והצטיין בכך. אפילו ניצח את בוניו בגיל 11.

ב-1947 עבר שוב למרחביה לשנתיים, למוסד החינוכי שם, עד שהקימו את מוסד נעמן אצלנו. הילדים היו מעורבים בפעילות פלוגת הפלמ״ח שהיתה במרחביה, ותובל מספר שבגיל 13 כבר ירה ברובה ונהג בג׳יפ. גם שנות הנעורים עברו עליו בפעילות רבה. במוסד החינוכי היה בתפקידים חברתיים רבים, אהב ללמוד ואהב את חיי החברה.

בצבא שירת בחי״ר, הדריך סיירים, השתתף במלחמת קדש, בששת הימים ובמלחמת יום הכיפורים.

אחרי מלחמת יום הכיפורים שירת במילואים במוצבים בסיני, בעיקר בשארם א-שייך, עשה קורס צלילה מקצועי והקים בקיבוץ חוג צלילה. עד החזרת סיני למצרים נהגו לרדת לסיני כמה פעמים בשנה לספארי צלילה.

אחרי הצבא קיבל את ריכוז המדגה יחד עם דן מירס. המדגה היה אז יחד עם הפלחה והיווה את הענף הגדול ביותר בקיבוץ.

ב-1964 יצא לקורס רכזי משק במדרשת רופין, ונבחר למרכז המשק. בתפקיד זה הקים כמה פרויקטים חשובים, ביניהם המשיך את האיגום בדמון, ששימק התחיל בו לפניו. זה היה המפעל הראשון בארץ לאגירת מים, והיתה לו חשיבות רבה להמשך התפתחות החקלאות בקיבוץ. כמו כן, כרכז המשק הוביל החלטות כמו הרחבת שטחי הכותנה וסגירת ענפים שלא היו כדאיים. אלה היו השנים של ההחלטה להקים מפעל בקיבוץ, והקמת ימא הביאה עם השנים מפנה משמעותי למשק בעין המפרץ.

אחרי ריכוז המשק יצא תובל ללמוד ברחובות כלכלה ומינהל חקלאי. כשסיים את התואר קיבל את ריכוז הגד"ש ל-3 שנים, ולאחר מכן יצא לפעילות בקיבוץ הארצי כמלווה כלכלי של קיבוצים. אלה היו שנות עליית הליכוד לשלטון והיו הרבה חששות בתנועה בתחום הכלכלי.

בסוף 1977 סיים את התפקיד בתנועה והצטרף לעבודה בימא. בדיוק אז היתה השריפה במפעל 'קרגל' ונוצר ביקוש גדול לאריזות קרטון. תובל קיבל את ניהול ימא - שהיה אז מפעל קטן, -ב-1978, וניהל אותו עד 1985. המפעל עבר גידול דרמטי בשנים אלה, שהיו שנות משבר הקיבוצים, וב-1986 יצא עם אהובה לשליחות בלונדון כדי להשיג מימון למפעלים קיבוציים בתקופת המשבר.

ב-1991 חזר לנהל את ימא ועשה זאת במשך 25 שנים, כולל כשלוש שנים שהיה יו"ר ימא. בשנות ניהולו צמח ימא בצורה משמעותית מאד ונבנו התשתיות למפעל גדול, מודרני וחדיש.

ואחרי כל ההישגים הכלכליים המרשימים נספר קצת על המשפחה - תובל הכיר את אהובה אחרי הצבא, כשהדריך טיולי תנועה וטיולים של מוסד נעמן ברחבי הארץ. בטיולים התפתח הקשר ביניהם עד שהגיע לחתונה.

נולדו להם 4 ילדים: דרור, אילת, דגנית ושגית. המשפחה התרחבה, ותובל היה סבא גאה ל-14 נכדים ו-6 נינים. למרות פעילותו הענפה בקיבוץ ומחוץ לו לאורך שנים רבות, הקפיד לשמור על קשר חם עם ילדיו ונכדיו.

במשך השנים זכה תובל להערכה רבה על פועלו ברמה הארצית והקיבוצית:

- בשנת 2007 נבחר ליקיר התעשיה של ענף האריזות בישראל.
- ב-2012 הוענק לו אות על מפעל חיים מטעם איגוד התעשיה הקיבוצית.
- ב-2018 במסגרת חג ה-80 לעלייה על הקרקע של עין המפרץ הדליק תובל משואה, וכך נאמר לו:

"מאז שהשתחרר מהצבא ובמשך כל שנות חייו היה תובל פעיל, מוביל, מעצב ומשפיע רבות בענפי החקלאות, בתחום הכלכלה בכלל, ובבניה ובפיתוח ימא בפרט. אנחנו אומרים לך תודה בגאווה רבה, על שנים רבות של עשייה משמעותית ותרומה אדירה לקהילה."

תובל היה איש של ערכים, איש עבודה, נאמן למשפחתו, ישר דרך ובעל לב רחב. זכרו קשור בכבלים חזקים לסיפורו של קיבוץ עין המפרץ.

אתכם אנחנו באבל ובעצב הכבד, אהובה, דרור ומיכל, אילת ומיקי, דגנית ואסף, שגית וחיים, הנכדים והנינים, יאיר, חובב ויוסי פרלמן ומשפחותיהם וכל החברים הרבים וידידיו של תובל.

נזכור אותך עמוק בליבנו, תובל, יהא זכרך ברוך!

כתבה: רחלי גזית.

פרדה מתובל/ יוסי פרלמן

תובל תודה! תודה על 4 שנים של קרבה, שלא היתה בינינו מעל 70 שנה. תודה שנתת לי להתקרב אליך, להאכיל אותך, לגלח אותך, ללטף אותך עם האפטר שייב שמאוד אהבת, לשיר לך שירים שאהבת, כשכל דיירי 'ביתינו' וצוות המלאכיות שכל כך אהבו אותך מצטרף.

אהבנו לטייל יחד בקיבוץ שלנו, שאותו עזבתי לפני כ-60 שנה אבל הוא אף פעם לא עזב אותי, והחזרת אותי אליו ולמשפחה האהובה, לאהובה ולילדים.

בשבוע האחרון שהכנת אותנו לפרידה, נכנסתי לחדרך בצהרים. היינו לבד, העיניים שלך פקוחות ובוהות בחלון. עמדתי בינך לבין החלון ומבטינו הצטלבו. הבטתי בעיניך הירוקות והטובות ואמרת בלחש, בפעם הראשונה בחיים – תובל אני אוהב אותך. ואז ראיתי בעיניך סימן קל, והרגשתי שגם אתה אוהב אותי.

לפרידה אני רוצה לשיר לך את השיר שכל כך אהבת.

הספד לאבא/ דרור

ברגע זה, כאשר אנו מלווים את אבא אל מעבר לסף, חשוב לי לעשות את המאמץ להכיר ולהעיד על דרכו ועל מפעל חייו.

אבא הוביל בחייו (בעזרה של שותפים רבים כמובן) ליצירה של בסיס כלכלי איתן, אדמה שעליה עומדים ומנה ניזונים מאות חברי עין המפרץ ומשפחותיהם ; הוא הוביל ותרם רבות להקמתו של מפעל שהוא מקום עבודה שמפרנס במידרין ובעקיפין אלפי אנשים ; מפעל שמוצריו משרתים כמעט כל בית בישראל, ועושים את דרכם למדינות רבות.

האיכויות שלו כיזם ומנהל זוהו מהר ע"י דור המייסדים של הקיבוץ, ואת תחילת דרכו הוא עשה בהדרכתו של שימק, שהפכה בהמשך לידידות אמיצה וליוותה אותו לכל אורך חייו. כך מגיל צעיר – בעקבות שימק – הוא מקבל את התפקיד של מרכז המדגה, מרכז המשק ומרכז גידולי השדה, ואת כולם עושה בהצלחה רבה.

גולת הכותרת של עבודתו היא ההפיכה של ימא מבית מלאכה שעובדים בו בעיקר אנשים מבוגרים למפעל מצליח, הגדול מסוגו בארץ, עם מחזור מכירות של מיליוני שקלים ורווחים שמעמידים קיבוץ שלם על רגליו. כדי לעשות כך צריך יוזמה, אומץ, כישרון ניהולי יוצא דופן, חריצות, עקשנות, מסירות, וגם מזל או סוג של מגע זהב. לאבא היו את כל התכונות האלה וגם תכונה נוספת, שהיא אולי הנדירה מכולן – הוא לא התגאה ולא ניכס לעצמו את הישגיו, אלא נתן בשמחה את פירות עבודתו לקיבוץ ולחבריו.

בשבילי תמיד היה באבא משהו תם וילדי, אדם שהאהבה שלו זרמה לעולם דרך מעשיו. זה הסתתר אמנם מאחורי חזות רצינית, מעשית ולעיתים רגזנית וחסרת סבלנות, אבל רבים מהיושבים כאן הרגישו זאת והיו ערים לכך.

האהבה שלו, הדברים שיצר ומעשיו הרבים עוד ילוו ויעטפו את הפעילות במפעל, את קיבוץ עין המפרץ ואותנו בני משפחתו במשך שנים רבות. מי יתן ונהיה ראויים להם במעשים ובאהבה שנדע אנחנו להעניק לעולם.

אהבתי והערכתי אותך תמיד ואתה חי בליבי. יהיה זכרך מבורך.

הספד לאבא/ דגנית

אבא, תמיד אמרת שלא צריך ללכת להלוויות, כי הנפטר ממילא לא יבוא להלוויה שלך. הפעם, תסלח לנו, באנו כולנו.

היית שילוב נדיר : טוב לב ואכפתי, עקשן ומעשי, מנהיג מלידה, עם חוכמה ושובבות שלא עזבו אותך גם בגיל 92.

בן ללוי, שהיה בבריגדה בשנות ילדותך, ולרוחקה החלוצה, גדלת על חינוך קשוח בקיבוץ השיתופי. כבר אז היית מנהיג ונלחמת באי־צדק בדרכים שלך: מורים שהתעללו בילדים זכו למקלחת, סיר לילה מלא פיפי מעל הדלת.

ניהלת את המדגה ואת הגד״ש, היית מרכז משק, ובמשך שלושים שנה, כמנכ״ל ימא, הובלת את המפעל לצמיחה, עד שהפך למפעל המוביל בארץ ולעוגן של הקיבוץ. העבודה אף פעם לא הייתה רק עבודה. תמיד עמדה לנגד עינייך הדאגה לקיבוץ, למפעל ולמשפחה, ונתת את כולך.

לכאבי הראש שבאו עם האחריות הייתה לך תורה סדורה: צריך להרוג אותם כשהם קטנים. כלומר, שניים־שלושה אופטלגין ברגע שזה מתחיל.

לא היית הרבה בבית, אבל השבתות היו של המשפחה, גם כשעבדת בהן בבית הילדים כמטפלת. ובקיבוץ המופרט, ארוחת הצהריים של אמא בשבת הייתה חובה: מרק עוף, ואסור לאחר, אחרת הייתה ועדת חקירה. עם הנכדים טיילתי, בילית במדגה, זיהית ציפורים, וחינכת בשיטות של תובל: לשים לבנה על רכב שחנה לא במקום.

קשיחות מבחוץ, הרבה טוב לב מבפנים. הלב, הפה והמעשים שלך היו תמיד שווים. יושר והגינות אמיתיים.

בשלוש השנים האחרונות, בביתנו, נשארת תובל: חד לשון, חכם ועם פתיל קצר. אותו אחד שיכול לריב בכביש עם נהג בריון, להתעצבן בישיבות כי מדברים יותר מדי, ולהתעצבן בביתנו כשמישהו דיבר לא בכבוד לאחת העובדות. אבל הכרנו שם גם אבא חדש, חופשי ומשוחרר: שר בקולי קולות את ״הי ג׳יפ״ ואת ״יא מוסטפא״ ומדבר ערבית עם העובדות, זכר לימים עם מוסטפה ואחמד במדגה. בביתנו קיבלת טיפול מסור ואוהב מהעובדות.

בביקורים השבועיים, כשאמרתי שאני צריכה ללכת, ביקשת שאשאר עוד. אבל כשאמרתי שאני הולכת למפעל, זה תמיד קודם לכול. אנשים הערכת לפי התפקידים שמילאו בקיבוץ: ״הוא מתאים לתפקיד, היה מרכז משק מעולה״. בלי להגזים במחמאות, בלי רגשנות ובלי פילטרים.

הקשר עם אחיך יוסי היה מיוחד. כל כך חיכית לביקורים שלו ולשירים של פעם. יוסי טיפל בך במסירות ובחום, וזה עזר לכולנו. ואמא, שהגיעה אלייך כל יום, טיפלה בך באהבה והייתה לצידך עד הסוף.

לוותר או להרים ידיים פשוט לא היה בלקסיקון שלך, ותמיד הסתכלת על חצי הכוס המלאה. השארת אחריך מורשת של עשייה, אחריות, יושרה ואמונה בדרך. תודה על הזמן הנוסף, על השיחות, על החוכמה ועל מי שהיית בשבילנו.

אבא, תחסר לנו מאוד. אוהבת ומתגעגעת.

סבא שלנו/ שחר ועידן אדיב

סבא שהוא אבא. סבא שלפעמים אפילו באמת קראנו לך אבא, אם שמעת ואם לא. סבא תובל, סבא יחיד ומיוחד. כזה שהיית, ולנצח תישאר בשבילנו. סבא, השם שלך תמיד הולך לפניך. בכל מקום שאליו אני מגיעה, מספיק להגיד שאני הנכדה של תובל צור, וכולם כבר מכירים.

יש כל כך הרבה רגעים קטנים איתך, שהפכו עם השנים לזיכרונות גדולים.

מהסלט הפשוט שהיית חותך בכל ערב, עם גבינה לבנה, טחינה ולחם טוב של סבתא, שהיינו טובלים יחד במיץ שנשאר. ועד לכוס יין אדום, איכותי וטעים, שכמובן צריך להתחיל לטעום כבר מגיל חמש לפחות, אחרי כל ארוחה משפחתית ב-13:00 ביום שבת. ולפעמים גם איזו כוס פורט לקינוח הארוחה או איזה כוס קפה ליד.

הטיולים שלנו בבריכות הדגים, לצפות בציפורים עם המשקפת, לראות את הבריכות אחרי הגשם ואת ההצפות של הגשר בנחל נעמן.

להגיע אליך למשרד בימא ולשבת לצידך, כן, גם ביום שבת כמובן. כי גם זה היה חלק מהבילוי שלנו – לראות איפה סבא עובד, להיות איתו, ופשוט להיות איתך. הארוחות המשותפות שלנו באורי בורי, שאין חבר שלא שמע כמה אנחנו מחכים להן. מגיל מסוים כבר הבנו כמה זה שווה וכמה זה מיוחד, ולא היה סיכוי שנפספס את זה. חלק מאיתנו זכו לאכול איתך שם כבר מגיל שבע, ומאז נשארה המסורת – בכל שנה הולכים לאורי בורי, כל מי שרוצה, הנכדים וסבא. לערוך איתך את השולחן לפני ארוחת הצהריים המשפחתית בשבת.

לראות אותך צועד עם המקל, כדי שלא יתפוס אותך איזה תן לא מוכן. כי לא משנה מה השעה, אתה חייב לסיים את היום עם לפחות 6,000 צעדים.

ולשטוף איתך את הרכב. כן, הרכב שכל כך אהבת, שהיה בשבילך ממש כמו צעצוע. ואנחנו מודות לך שגם אותו חלקת איתנו, ופשוט סמכת עלינו.

כל כך הרבה סיפורים ורגעים, שרק מתחילים להציף עכשיו את הזיכרון. רגעים שמשאירים בנו טעם של עוד, געגוע גדול לדברים הקטנים שכבר לא יחזרו, אבל תמיד יישארו איתנו. תודה סבא.

סבא שלנו, סבא שהוא אבא. סבא-אבא.

תמיד היית שם בשבילנו. עוזר, מייעץ, חושב על רעיונות יצירתיים, ולא מוותר – לא לנו ולא לעצמך. זה לא מובן מאליו שככה היית שם בשבילנו.

נשארנו עם כל כך הרבה סיפורים, חוויות וזיכרונות משותפים. ויותר מהכול, נשארנו עם כל מה שהענקת לנו לאורך השנים, ועל כך אנחנו מודות לך כל כך.

אנחנו מעריכות, מתגעגעות, ותמיד נזכור את כל הטוב שהשארת לנו, ואת המשפחה שאנחנו כל כך אוהבות.

תודה על מי שהיית בשבילנו. תודה עליך, סבא-אבא שלנו. אוהבות אותך תמיד.

הספד לאבא/ שגית

לפני שלוש וחצי שנים, ביום האירוע המוחי שלך (שם מוזר, ממש "אירוע"...), חלמתי שאתה יוצא מחדר הארונות שבחדר השינה שלכם, לבוש בחליפה ובעניבה המהודרות מלונדון. לקחת את עט הפרקר המוזהב, זה ששימש אותך לחתימות החשובות באמת, אמרת לי שלום והלכת. הבנתי שזהו. נפרדנו.

לכל אחד מאיתנו, האחים, היה איתך קשר שונה מאוד. כבתך הקטנה זכיתי להרבה שעות של תובל ה"אבא". נאלצתי להיסחב איתך ועם אמא בכל רחבי אנגליה ואפילו בחלק מאירופה (אמא יכולה להעיד על שלל הסצנות היצירתיות שהמצאתי רק כדי לא להיגרר לעוד טירה או כנסייה). עליתי איתכם ועם דגנית על מעבורת לבלגיה, רק בזכות ההבטחה שלך שאחרי שהתהפכה שבוע לפני כן אין סיכוי שתתהפך בפעם השניה, ושבכלל אין מחלת ים בספינות גדולות (דגנית יכולה לספר איך זה נגמר).

הצטרפתי אליך לפגישות עסקיות מוזרות, הודות למבטא הבריטי הכבד שלי. טעמתי כמעט כל שרץ ים אפשרי עוד לפני גיל 15. באוטו בילינו שעות ארוכות בריבים על מוזיקה, כשהבחירה הייתה בין הגבעטרון לגאנז אנד רוזס. שתיתי איתך ג'ין וטוניק לפני השינה וויסקי בסיורים במזקקות (הייתי בת 12), נהגתי בחניון של לוך נס (בגיל 11), ובכל פעם שמשהו כאב לי, הצעת, בעדינות האופיינית לך, את שיטת הפטיש.

לגדול לצידך הפך את חיי למלאי הרפתקאות (בחלקן קצת טראומטיות אבל זה בונה אופי).

האמת שמילים לא מיטיבות לתאר את ההשפעה, היקף הפעילות והנוכחות החזקה והיציבה שלך בחיינו, ובחייהם של רבים אחרים. תמיד ראית את הדברים ממעוף הציפור, בבהירות נדירה, ולפעמים הספיק משפט אחד שלך, מזוקק ומדויק, כדי לשנות גורל ולעצב עתיד.

אבא יקר, עשית המון עכשיו נוח על משכבך בשלום. תן לאדמה הכבדה של עין המפרץ, שכה אהבת, לערסל אותך למנוחת עולמים.

בית עין המפרץ שרוי באבל
עם לכתה של חברתנו

פרנסיס קונן ז"ל

בתאריך 9.11.26
כ"ט חשוון תשפ"ז

תנחומים למשפחה
יהי זכרה ברוך

פרנסיס קונן - מעט על חייה (מתוך הספד בהלוויה 11.11.2026)

פרנסיס נולדה בדרום אפריקה ביוהנסבורג. יש לה אחות גדולה ממנה בשנתיים ואחות צעירה ממנה בארבע שנים. אביה היה מתווך בתים וגם מנהל חשבונות ואמה עובדת סוציאלית וגם מורה לאנגלית ולגיאוגרפיה. אמה אהבה ללמוד, ופרנסיס מתארת אותה כאישה יפה ומטופחת כל חייה. האב היה אדם צנוע, שקט מאוד, קפדן וישר מאוד. הוא התייתם משני הוריו כילד קטן וגדל בבית יתומים. פרנסיס הייתה קשורה מאוד לאחיותיה ולהוריה. היא מספרת שגדלה במשפחה אוהבת, והייתה מלאת חיים ושובבה, כעין 'טום בוי', עם חברות וחברים רבים.

פרנסיס למדה בפנימייה לבנות, שהייתה בסגנון אנגלי ישן עם עונשים ולחץ חברתי על הילדות. כשסיימה תיכון הלכה ללמוד בביה"ס לאחיות, ובסיום הלימודים חרטה על ליבה לשמור כמיטב יכולתה על חיי מטופליה ולשפר את מצבם הבריאותי. החלטה פנימית זאת הדריכה את חייה גם בשנותיה בקיבוץ – תמיד דאגה שיהיה לאנשים טוב ושמרה לעשות טוב ככל שיכלה.

ב- 1967 סיימה את לימודיה ולאחר מלחמת ששת הימים החליטה לבקר בישראל. היא התלהבה מאוד מהמפגש עם האנשים בישראל, ועלתה לארץ בתחילת 1968. בסוכנות היהודית פגשה את אלן, מי שיהיה בעלה, והצטרפה בעקבותיו לאולפן בקיבוץ אפק ולאחר מכן לאולפן בעין המפרץ. אחרי האולפן עברה פרנסיס השתלמות אחיות בתל השומר ואלן התגייס לצבא. הקשר החזק ביניהם נמשך והם התחתנו בחתונה צנועה בנהריה. לאחר שנולד ערן, בנם, ותקופה וקצרה בכרמל החליטו פרנסיס ואלן לחזור לעין המפרץ ולהיקלט בקיבוץ.

הקליטה ללינה המשותפת הייתה קשה לפרנסיס. ערן נקלט היטב, ובעזרתה של יעל שחף הסתגלה פרנסיס לחיי הקיבוץ. אלן השתתף במלחמת יום הכיפורים, וקצת אחרי שהשתחרר נולדה להם מעין. אחרי כשנה פרנסיס ואלן נפרדו ואלן עזב את הקיבוץ. פרנסיס גידלה לבדה את הילדים ונעזרה בחברים הטובים שהיו לה ולילדים בקיבוץ.

מרים ויעקב גלילי ומשפחתם היו משפחה מאמצת עבורם. פרנסיס אימצה בעצמה מתנדבים ומתנדבות שהגיעו לקיבוץ וכן את נועם בסון מחברת הנוער.

היא עבדה בחינוך בגיל הרך, אחר כך בבית התינוקות ולאחר מכן כמטפלת ואחראית על 'ביתנו'. כשסיימה ב'ביתנו' עברה לעבוד בחדר התגמיר בקומונה, שם עבדה עד שיצאה לפנסיה.

פרנסיס גם הייתה אחראית על המועדון והיתה פעילה בועדת קשישים, ועדת חינוך, ועדת המוסד, ועדת חברים וצוות ט״ו בשבט, ובעזרה לכל מי שנזקק לסיוע בביתו. בשנות החמישים המאוחרות בחייה, החליטו שני ילדיה לבנות את חייהם בארה״ב, ולפרנסיס לא היה קל עם השינוי. היא שמחה איתם ועם הנכדים שנולדו, אך היה לה קשה להישאר לבד בארץ. במשך שנים נסעה מדי שנה בשנה לבקר את ערן ואת מעין ומשפחותיהם בארה״ב. גם את אמא שלה, שחיה בקנדה, ביקרה כל שנה ונפגשה אצלה עם אחיותיה.

היא למדה לחיות לבדה, תמיד אימצה כלב או חתול. הייתה אכפתניקית ופעילה בוועדות חברתיות בדרך צנועה ושקטה, שעשתה טוב לאנשים, והיו לה חברים רבים. פרנסיס לא הייתה מאלה שמקטרים על גורלם, לא שמעו ממנה טענות גם בשנים הרבות בהן הייתה חולה, אפילו חולה מאוד. היה משהו בדרך חייה שמזכיר את סיפוריה על אבא שלה, משהו שקט, צנוע ואנושי מאוד.

שמחתה הייתה גדולה כשערן ואור החליטו לחזור לקיבוץ.

אתכם אנחנו באבל הכבד ובעצב העמוק, ערן ואור, מעין ומייקל, הנכדים, נועם ונאווה, המשפחה כולה והחברים. נזכור תמיד את דמותך הטובה פרנסיס, יהא זכרך ברוך!

כתבה: רחלי גזית.

פרדה מפרנסיס/ ערן

אמא,

איך נפרדים ממישהי שליוותה אותך כל חייך? שתמיד הייתה שם בשבילך, ברגעים השמחים וגם ברגעים הקשים? ואיך מסכמים בכמה דקות חיים שלמים של אישה כל כך מיוחדת?

אני כמעט יכול לשמוע אותך אומרת עכשיו: ״מה יש לדבר כל כך הרבה על פרנסס? שימו אותי באדמה ותמשיכו בחיים״. אז אמא, סליחה, אבל הפעם אנחנו לא מתכוונים להקשיב לך.

הגעת לקיבוץ בשנות העשרים שלך, עם ערכים שגדלת עליהם בבית, ערכים של חלוצים: עצמאות, עבודה קשה, צניעות, ענווה, כבוד לאחר ודאגה לחלש.

כאם חד־הורית, בלי משפחה קרובה שתעזור, החיים לא תמיד היו קלים. אבל מעין ואני מעולם לא הרגשנו שחסר לנו מה שחשוב באמת. נתת לנו אהבה ללא תנאים, ביטחון שיש לנו תמיד לאן לחזור, וידיעה שלא משנה מה יקרה, את תהיי שם בשבילנו.

לא היית בשלנית גדולה, בואי נודה על האמת. העוף בארוחות השבת היה בדרך כלל יבש למדי. אבל באופן מוזר, דווקא לארוחות האלה אנחנו מתגעגעים יותר מכול.

לקחת אותנו לצעדות בטבע, תיקנת לנו אופניים בעזרת חבל, תפרת לנו בובות, ואימצת כלבה עזובה שמעין מצאה. תמיד הגעת לימי ההורים, וכשהייתי חייל, שלחת לי חבילה בכל שבוע. לא היו לך הרבה אמצעים, אבל תמיד מצאת דרך לתת לנו את כל מה שיכולת. ובלי שהתכוונת ללמד אותנו, לימדת אותנו כל כך הרבה. על עצמאות וכבוד עצמי, על התמודדות עם קשיים בלי להתלונן, ועל כך שאפשר לחיות חיים טובים ופשוטים.

אבל הנתינה שלך לא נעצרה במשפחה. במשך השנים טיפלת בילדים ובקשישים בקיבוץ במסירות, עבדת בלי להתלונן וכמעט בלי להחסיר יום, ובמכבסה דאגת גם לכביסה של החיילים בשבתות.

ויש סיפור קטן שבעיניי אומר עלייך כמעט הכול - כשהתנדבת בוועדת חברים, נהגת לחלק שוקולד וברכה אישית ליום ההולדת של כל חבר וחברה בקיבוץ. וכשהתקציב לכך בוטל, פשוט המשכת לעשות את זה. קנית את השוקולדים מכספך הפרטי, כי בעינייך לא היה מתקבל על הדעת לוותר על מחווה כל כך קטנה וכל כך אנושית. ואופייני לך לא פחות- אף אחד אפילו לא ידע על כך.

כשמעין ואני עברנו לגור בחו״ל, ולקחנו איתנו גם את הנכדים, חסכת את הכסף ואת ימי החופש שלך כדי לבוא לבקר אותנו. ובינתיים, כאילו לא היו מספיק אנשים לדאוג להם, מצאת גם חתול עזוב ופצוע, אימצת אותו, שיקמת אותו וקראת לו ״שמשון הגיבור״.

ב-2015 גילית שאת חולה בסרטן. כולנו היינו בהלם, וחששנו שנותרו לנו רק שנים ספורות ביחד. אבל את, הלביאה שלנו, נלחמת במחלה במשך אחת־עשרה שנים. באומץ, בנחישות, ובעיקר בדרך הכל כך אופיינית לך, בלי רחמים עצמיים, בלי דרמות ובלי לאבד את הדאגה לאחרים.

כשחזרנו לקיבוץ אחרי שנים שחיינו רחוק מכאן, לא שיערנו שדווקא אז יוחלט להפסיק את הטיפולים במחלה. התעקשנו, נלחמנו יחד, וזכינו בשלוש שנים נוספות איתך. שלוש שנים שבהן זכית להכיר מקרוב את קאי, לאהוב אותו ולצחוק איתו. שנים שבהן זכינו להתקרב אלייך עוד יותר, וכולנו זכינו לעוד זמן יקר ביחד.

ובשנים האלה קרה עוד משהו יפה - זכית לקבל בחזרה הרבה מהאהבה שנתת כל חייך. מהמשפחה, מהחברים ומהקהילה הנפלאה שיש כאן בקיבוץ. ואת, שתמיד העדפת להישאר ברקע ולא להיות במרכז תשומת הלב, התחלת סוף סוף להבין עד כמה את אהובה ומוערכת.

אני חושב שכמעט לכל מי שהכיר אותך, ואפילו למי שפגש אותך רק לרגע, יש בלב פינה קטנה וחמה לפרנסס. כי תמיד ידעת להתייחס לאנשים בכבוד, לראות אותם, להקשיב להם, ולעזור כשיכולת.

גם בחודשים האחרונים, כשהמחלה התקדמה וכבר היית חלשה מאוד, נשארת אותה אמא. אפילו כששכבת חולה במיטת בית החולים, עדיין דאגת אם אכלתי מספיק, ועדיין מצאת כוחות להתעניין ולעזור לאדם מבוגר ששכב לידך. זאת היית את. עד הסוף.

בשבוע האחרון נחלשת עוד יותר, ולבסוף נפרדת מאיתנו בשקט, מוקפת במשפחה ובחברים שאהבו אותך.

אמא, כל כך הרבה ממי שאני היום הגיע ממך. היית בשביל מעין ובשבילי לא רק אמא אוהבת, אלא גם דוגמה לאדם שחי את הערכים שלו באמת. אדם שיודע מה חשוב בחיים, שלא זקוק להרבה בשביל עצמו, אבל תמיד מוצא מה לתת לאחרים.

יש אנשים שנזכרים בהם בזכות הישגים גדולים. ויש אנשים שמשאירים חותם עמוק בזכות הדרך שבה גרמו לאחרים להרגיש. את היית מהאנשים האלה.

ואת יודעת, אמא, אני חוזר למה שבוודאי היית אומרת לנו עכשיו, שלא נעשה ממך עניין גדול, שלא נדבר עלייך יותר מדי, שפשוט נמשיך בחיים. אבל תראי כמה אנשים הגיעו לכאן היום כדי להיפרד ממך. כל אחד מהם הכיר אותך קצת אחרת, ולכל אחד יש בוודאי זיכרונות משלו ממך. והאנשים האלה, והאהבה שיש כאן היום, הם אולי העדות היפה ביותר לחיים שחיית ולכל הטוב שהשארת אחרייך. אז אמא, אני מקווה שאת סולחת לנו שבכל זאת עשינו ממך קצת עניין, מגיע לך.

תודה לך על כל מה שנתת לנו, על כל מה שלימדת אותנו, ובעיקר על מי שהיית. אנחנו אוהבים אותך, ונתגעגע אלייך מאוד.

פרדה מפרנסיס/ מעיין

אמא אהובה, אמא נהדרת, סבתא נהדרת, חברה טובה, אשר דואגת לכולם, חושבת על כולם ותמיד נותנת. את הדוגמה של אמא.

אני אתגעגע לשיחות שלנו סביב שולחן המטבח. אתגעגע גם לביקורים שלך, וכשלא יכלת יותר לטוס, לביקורים שלי בקיבוץ.

תודה על הבחירה של חיים בקיבוץ עם קהילה שתומכת ודואגת בלי סוף, בחיים וגם עכשיו במוות. תודה על הילדות שלנו בקיבוץ שבאה עם הקרבה של חיים במרחק ממשפחתך. מצאת בקיבוץ משפחה.

נגעת בהרבה אנשים, חיית את החיים בעשיה, לפי העקרונות שלך ובלי התפשרות.

רציתי לספר שאמא אהבה תכשיטים ויש לה תיבה עם הרבה תכשיטים וחפצים קטנים. כשביקרתי תמיד ישבנו על המיטה והסתכלנו ביחד. לכל דבר היה סיפור - מאיפה היה ממי קבלה ומתי. אחרי הרבה שנים הבנתי שזו היתה דרכה לספר לי את סיפור חייה.

רק כשאהיה רחוקה מפה, בבית שלי, בשקט הכאב יבוא. אחרי כל כך הרבה פרדות בשנים האחרונות קשה להאמין שהגיע הרגע. אני בהדחקה.

תודה לכל הקהילה שהיתם חלק מאמא.

פרדה מפרנסיס/ אור

מאיפה מתחילים להיפרד מאישה שהייתה עבורי לא רק חמות, אלא אמא שנייה לכל דבר?

הצטרפתי למשפחה בנובמבר 1992. מהרגע הראשון כשנכנסתי לביתה, היא קיבלה אותי בזרועות פתוחות ובלב רחב, והציפה אותי בהמון אהבה. לאורך כל השנים היא העניקה לי תחושה שאני חלק בלתי נפרד ממנה - אהבה ללא תנאים ונתינה אינסופית, ממש כבת לכל דבר ועניין. בכלל פרנסס הייתה מלכת האהבה והנתינה. היא הייתה אדם ששם את כולם תמיד לפני עצמו, שדאג לכל פרט ולכל אחד, ורק בסוף - אם בכלל - חשב על עצמו. הלב הרחב שלה לא נעצר בבני האדם ; האהבה האינסופית שלה התפשטה גם לחיות המחמד ולכל יצור חי בסביבתה.

פרנסס הייתה אישה נעימה, שקטה ואצילית, כזו שרק מפיצה אור וחום סביבה בכל מקום שבו הלכה.

תודה לך על 34 שנים של עטיפה, תמיכה, דאגה ואהבה אמיתית. האור שלך ימשיך להאיר בתוכנו תמיד. נוחי בשלום.

פרדה מפרנסיס/ הנבד קאי

סבתא היקרה,

אני רוצה להתחיל בכך שלצערי, יצא לי ממש להכיר אותך רק לפני שנים בודדות. ויחד עם זאת, בשלוש השנים שבהם זכיתי להיות קרוב אליך יצא לי להכיר אותך מספיק בכדי להבין איזה אדם גדול את היית. לא רק מהסיפורים, מהם כבר שמעתי רבות על הצניעות שלך והנתינה שאפיינה אותך כל כך... יצא לי להכיר את האדם שמאחורי הקליפה הלפעמים קשיחה ועקשנית שלך, וגיליתי אדם חם ומלא בחיים, הומור ואהבה.

כשרק נחתי פה, הגעתי ישר לביתך החם והלא כל כך מוכר. אך לאט לאט הפך הבית הזה למקום מלא זיכרונות וחוויות מקסימות ומרגשות במיוחד. מקום שרק חיכיתי ללכת אליו בימי שישי ולשחק איתך רמי-קוב ולהדליק נרות שבת יחד. היית עבורי גם סבתא וגם Friend - חברה אמיתית. יכולתי לדבר איתך, ואפילו להסתלבט איתך, והעיקר - הרגשתי חופשי ברגע שנכנסתי לביתך כל יום שישי, כאילו ירדו מכתפי אבנים כבדות. היה בך משהו מרפא שלא היה לאף אדם אחר שפגשתי עד היום. אני מאמין שכל אחד ואחת פה יעידו שאף הם הרגישו כך.

בשנים האחרונות סבלת מכאבים והראית חוסן שלא ראיתי מעולם, ונתת דוגמה אישית שאני אקח עימי - כיצד להתמודד עם קשיים.

אני מאוד מודה לך על הזיכרונות החמים שימלאו את ליבי תמיד, ועל הזכות האדירה שהייתה לי להכיר אותך. אוהב אותך מאוד.

קאי.

פרדה מפרנסיס/ טניה רוה

לפרנסיס חברתי היקרה,

רק לפני כמה שעות נפרדתי ממך לתמיד.

בעבר דיברנו מדי פעם על המוות, שאנחנו יודעות מה קורה לגוף לאחר המוות אך לא יודעות מה קורה לנשמה. לא כמו הדרוזים שמאמינים בגלגול נשמות, שבעתיד, לאחר המוות (כמו השיבוט של הכבשה דולי) ייוולד אדם שדומה לו בדיוק.

אינני יודעת אם יש מחקרים בנושא זה, אבל גילינו שאני ואת חושבות אותו הדבר, על כך שאחרי מות הגוף הנשמה היא אנרגיה שיוצאת ומסתובבת ביקום ונכנסת לבעלי חיים, צמחים, ואולי גם לבני אדם.

מקווה שכשסבלת ממחלת הסרטן הארורה בשנים האחרונות וחשבת על המוות, האמנת שהנשמה שלך תתנהג כך.

אני נפרדת ממך לעולמים, תמיד אזכור אותך ואדבר עליך באהבה.

טניה

פרדה מפרנסיס/ טלי

פרנסיס יקרה!

קצת קשה לסכם 30 שנות היכרות וחברות, אבל אנסה לשתף ברגעים הכי טובים.

נפגשנו בחדרי חולים של אז... ואת לא הבנת איך בחורה צעירה שרק הגיעה לקיבוץ נשארת שעות רבות לעזור לך, למרות שלא ביקשת. עד יומך האחרון הזכרת לי את זה.

בהמשך דיברנו – עבודה, ילדים, משפחה, כלבים, חתולים... קפה במרפסת, ארוחה משותפת, ועוד שיחות. ואז פתחתי את "שופינג", וגילינו את האהבה המשותפת שלנו לתכשיטים, תיקים, צעיפים – ופיצה. את הגעת כל יום עם משהו מתוק וסידרת את החנות, פעם לפי צבעים, לפי מידות, לפי עונות השנה – והיית מאושרת וגם אני, כל כך חיכיתי למפגשים האלה.

ואז חלית, ומחוץ לחדר הניתוח פגשתי את ערן, שהגיע במיוחד ללוות אותך. 11 שנה עברו מאז, והקשר שלנו רק התחזק, אבל את קבעת את הקצב.

לאחר מכן התחלת טיפולים, ואני בחרתי ללוות אותך, וכך ימי שלישי היו היום שלנו – בסיום הטיפול אוכלים פיצה בקריון, ונוסעים לרגבה ל'בבושקה', חנות היד השניה האהובה עליך. היו לנו ימים טובים ביחד, ושעות רבות של שיחה על ה-כ-ל!

בשנה האחרונה כבר לא היו לך כוחות, ובילוי משותף הפך למשימה, ואת חזקה ולא נשברת. נלחמת עד יום חמישי האחרון, כשביקשת שנקנה מיץ מנגו במיני – ואת שתית בהנאה גדולה, ואני שמחתי. וזה היה הרגע האחרון שממש דיברנו – ומאז שקעת לשינה עמוקה.

ואת חסרה!

נוחי על משכבך בשלום אהובה, אוהבת אותך.

ילדות/ אסא ארנון

שמים בעסיס כחול
אלפי שחפים אנפות דרורים וחוחיות
עפרונים פשושים ודוכיפתיות
צופיות שלדגים וסיקסאקים
ללא מטוס
ובלי המיינות והתוכים
עננים של ציפורים ואד הים
אתמול היו ימי תנ"ך
היום אתה בוגר
מחר רק הרובוט.

היו ימים של תכלת ברקיע
האוזון היה שלם
היינו ילדי בר חופשיים כמו הרוח
שדים זריזים ונטולי פיקוח
איש לא שמר עלינו
שום גברא לא עקב אחר מעללינו
לימדנו את עצמנו
ליצר לבד
בהינף יד
את משחקינו.

אגרנו עצים אבנים גרוטאות
חפרנו מנהרות במתבני חציר
נברנו אחר אבני-פסיפס בשדות
רדפנו אחר ג'אנטים ישנים של אופניים
אספנו איצטרובלים למלחמת רוגטקות
הצצנו בחלונות הצריפים ומקלחת הפח של הורינו
לחטוף תמונה קטנה של זין ושדיים

המסנו סוכריות והסתרנון בבקבוקים
דגנו שפמנונים במימי הנעמן הרדודים
וצלינו בשמן עמוק בסירים
בחאפלות כתומות בשעות של שקיעות
לימדנו זה את זו על אופניים לרכוב
זוג אחד לכולם
ופה ושם גם לשבת לכתוב
נהגנו עגלות של סוסים
כרכב של אש
רצנו בחורשות זרדים לקושש
שרדנו שעות מתאבכים בעפר
בין בורות הג'ולות במרחביו של הכפר
גילפנו קרשים לכפות
לשעות ארוכות של משחקי הקפות
פרשנו מלכודות ליונים
לאכלס שובכים
יחד תמיד בנות ובנים
היה לנו כה מעט מהורים
ימים של זהב ללא מבוגרים.

היה גם מורה רגשן ואכזר
כשרגז באגרופים לימדנו מוסר
בביתה בילינו מעט
ראשון - שלישי - חמישי
ובאמצע שפע חופשי
הוא ידע גם לצחוק לשיר לטייל
איתו באנו לאתרי עתיקות
אל בוסתנים מתוקים
וכפרים ערביים
הוא זילזל בקריאה ובכתב
העדיף את ההר – האלון – האלה –
הקידה - הקטלב
ולפתע הוא מת
באמצע העכשיו.

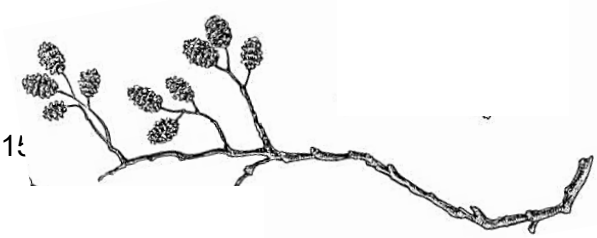

בית עין המפרץ שרוי באבל
עם לכתה של חברתנו

כרמן גלאון ז״ל

בתאריך 13.11.26
ג׳ כסלו תשפ״ז

תנחומים למשפחה
יהי זכרה ברוך

כרמן גלאון ז"ל - סיפור חייה

כרמן נולדה ב-1954 בהאג, הולנד, בת בכורה להוריה קורנליוס ופאולה. יש לה אח ואחות צעירים ממנה, כולם חיים בהולנד.

בילדותה עברה המשפחה לדרום הולנד ואביה היה ראש עיר באותו אזור. שם גדלה ולמדה עד סיום ביה״ס התיכון. אחרי הלימודים נסעה עם חברה לטיול טרמפים דרך תורכיה עד דמשק, ואחריו באה לישראל כמתנדבת. הימים היו ערב מלחמת יום הכיפורים, וכרמן הגיעה לקיבוץ יסעור ממש שבוע לפני פרוץ המלחמה. תקופת המלחמה היתה תקופה מרגשת מאד עבורה, כי הגברים בקיבוץ היו מגויסים והנשים מצאו עצמן ממלאות את מקומם בכל הנדרש במשק. כרמן היתה שותפה למשימה הזו.

אחרי המלחמה חזרה להולנד, והיתה דיילת בחברת התעופה KLM במשך 3 שנים.

היא התקבלה ללימודי רפואה באוקספורד, ועד תחילת הלימודים החליטה לבקר שוב בארץ, בעקבות החוויה החזקה שהיתה לה כאן בביקורה הקודם. בשהותה זו התאהבה בישראל, ויתרה על הלימודים והחליטה להתגייר.

כרמן עברה קורס גיור בקיבוץ לביא. מי שהכשיר אותה כיהודיה היה הרב שלמה גורן, הרב הראשי בישראל, בכבודו ובעצמו, שזכר אותה כדיילת מטיסותיו ב-KLM.

בהתחלה עבדה ביסעור כמטפלת בגיל ביה״ס, ועם הילדים הגיעה לקיבוץ עין המפרץ, בו היה בי״ס משותף עם יסעור. מהילדים למדה עברית, השפה השישית במספר ששלטה בה- אחרי הולנדית, גרמנית, צרפתית, אנגלית ולטינית.

ביסעור שלחו אותה ללמוד פיזיותרפיה, וכשסיימה את הלימודים הוחלט, שנחוץ להם יותר סדרנית עבודה. כך נעשתה סדרנית עבודה כ- 5 שנים. היא היתה מרכזית מאד בתפקיד הזה ואפילו נוצר מושג מיוחד - ״כרמן אמרה...״ שהיה כהוראה קדושה לחברים שחובה למלא.

שאול העז להפר את החובה הזו, והתנגד לתפקיד שיבוצניק ברפת שהטילה עליו - כך התחיל הרומן ביניהם והגיע עד להקמת משפחה.

אחרי סידור העבודה היתה מנהלת תפעול במפעל ״עץ הדעת״ ביסעור, מפעל לצעצועי עץ.

בשנת 1994 עזבו את הקיבוץ ועברו לקריית אתא. כרמן עבדה כמנהלת פנים בפנימיית בית שבתאי לוי לילדים שהוצאו מביתם. עבודה זו גרמה לה להביא מאוחר יותר לאמנה את מירית, שהיתה עם המשפחה בקיבוץ עד גיל 18 ועד היום יש לה קשר איתם.

אחרי רצח רבין השתתפו בהפגנות סביב הבחירות, והתחילו להרגיש שקריית אתא אינה בית מתאים עבורם. הם שמחו להיענות לפניית עין המפרץ באותם ימים לחזור לקיבוץ. בדצמבר 1997 באו לעין המפרץ.

בהתחלה עבדה כרמן בתכנון הייצור בימא, ובהמשך קיבלה את ניהול משאבי האנוש במפעל. כרמן ראתה בתפקיד זה שליחות ויעוד. היא השקיעה את כל כולה גם לטובת המפעל וגם לחיזוק הקשר בין ימא לקיבוץ. במסגרת תפקידה יזמה פעולות שונות כמו הובלת חג סוכות לכל הקיבוץ מדי שנה, שכלל את 'חומוס ימא', דיג בבריכות ופעילויות נוספות, חלוקת שי לחיילים מימא מדי שנה, דאגה לגמלאים של ימא, ועוד.

מימא עברה לניהול משאבי האנוש בקיבוץ, עד שהרגישה שבריאותה לא מאפשרת לה להמשיך בתפקיד והחליטה להתמסר לתפקידה כסבתא.

לכרמן ולשאול נולדו דורון ואדם, ושאול הביא למשפחה את ילדיו גל, בר וחי. כרמן דאגה לאחד את כולם למשפחה חמה ומלוכדת, וראתה עצמה סבתא ל- 15 נכדים. כל האחים קשורים מאד למרות המרחקים הפיזיים ביניהם.

כרמן היתה אישה חכמה, צנועה וחזקה, שלא חששה להתמודד עם אתגרים גדולים גם בעבודה וגם במשפחה, אכפתניקית גדולה לנעשה בקיבוץ ובימא, אישה שלא מתלוננת אף פעם ותמיד מסתכלת על הפן החיובי בחיים, על היש ולא על מה שאין. בשנות מחלתה המשיכה ככל יכולתה להסתובב ברחבי הקיבוץ, לנשום את הנוף, לפגוש אנשים, לעצור לרגע ליד ילדים..

אתכם אנחנו בעצב הגדול ובאבל העמוק, שאול, דורון ועידן, אדם ונועה, גל ואפרת, בר ובקה, חי וניר, המשפחה הרחבה וכל החברים.

נזכור את דמותך התמירה והנבונה, כרמן, יהא זכרך ברוך!

כתבה: רחלי גזית.

טורניר כדורגל/ צפריר

שני טורנירים חינוכיים התקיימו השבוע במגרש הכדורגל ע"ש עידן רז.

ביום שישי, 13.11, נערך טורניר הכדורגל המסורתי של החינוך הבלתי פורמלי בין ילדי עין המפרץ לילדי כפר מסריק. התוצאות התחלקו באופן שווה:
במשחק הראשון, בין כיתות ג'-ד', גברו ילדי כפר מסריק על עין המפרץ בתוצאה 4-1 (שער של **ניר כץ**) ובמשחק בין כיתות ה'-ו' גברו ילדי עין המפרץ על השכנים בתוצאה 2-1 (שערים של **נבו שחר ואייל בר זיו**).

כל הכבוד לצוות המדריכים על הארגון, להורים שעודדו בספורטיביות ובעיקר לשחקנים והאוהדים מהמרחבים שהתנהגו למופת.

ביום שלישי, 17.11, התקיים טורניר מרגש של חניכי שכבת י' מבית ספר "אתגרי העתיד" בחריש, אותו מנהל **ליאור לויתן**. היוזמה החלה בהרצאה של **אתי רז** בבית הספר, שבעקבותיה יזמו שני תלמידים את הטורניר במגרש של עידן.
בתחילת הטורניר נפגשו התלמידים עם **אריה ובתיה רז**, שמעו מפיהם על עידן וגם העניקו תשורה - ציור של עידן פרי ידיהם.

עם בדיקה על העבר שלהם, 85% של הערבים נאמנים ורוצים לחיות עם היהודים במדינת היהודים הדמוקרטית, כמיעוט מכובד ושווה זכויות.

יש לנו כוחות ביטחון מצוינים, והם יוכלו לברר האם יש והיה בעברם רצון לערער על זכותנו למדינת יהודית אחת, ואז את אלה המערערים על כך ופעלו נגד המדינה היהודית - לשפוט אותם ע"פ מעשיהם.

טיול בסבבא לחוף הכרמל

ביום רביעי 2.12 ★ 08:00 – יציאה

נחשולים: סיור מודרך במוזיאון המזגגה

בלב קיבוץ נחשולים ניצב מבנה אבן מרשים משנת 1891. מוזיאון המזגגה הוא מוזיאון לארכיאולוגיה ולזכוכית, השוכן במבנה שהיה בעבר מפעל לייצור בקבוקי זכוכית ליין, פרי יוזמה של הברון אדמונד ג'יימס דה רוטשילד. כיום מוצגים במוזיאון ממצאים ארכיאולוגיים מחפירות תל דור, תותחים של צבא נפוליאון, ממצאי קרבות, כלי זכוכית ופסיפסים.

כרם מהר"ל

סיור מודרך **ב"זרעים מציון"** - הכירו את ציון סימן טוב, האיש שמציל את צמחי הבר בארץ ישראל.

הסיפור התחיל מחדש כשהדחפורים עלו על הקרקע בסלילת כביש 6. בזמן שהאדמה נחפרה, ציון סימן טוב ראה את אוצרות הטבע שלנו – פקעות ובצלים של פרחי בר נדירים נרמסים תחת הכלים הכבדים... הוא ביקש רשות להציל אותם, ומאז המשימה שלו לא עצרה.

המשתלה בכרם מהר"ל היא לא רק עסק, היא מקלט. כאן הוא מטפח ומשמר אלפי מינים של צמחי בר ארץ-ישראליים, בפיקוח צמוד של רשות הטבע והגנים. המשימה שלנו היא להשיב את היופי המקומי לטבע, וגם לגינה הפרטית שלכם.

במקום חנות של זרעים מציון: זרעי בר, פקעות עונתיות, בצלים ושתילים בפיקוח.

מעגן מיכאל

סיור מודרך ב"גן השלום" - בקיבוץ מעגן מיכאל יש גן קקטוסים מושקע ומטופח כבר כמעט 50 שנים. בגן יש מאות סוגים של קקטוסים, מכל מיני מקומות בעולם. האוסף מרהיב ומושקע ביותר.

צומת פורייידיס: ארוחת צהרים עצמאית.

חזרה משוערת: 15:30 ★ עלות למשתתף: 85 ₪

דף תרבות

עוד מעט חנוכה

כן, כן, זה כבר מגיע... ויש לנו כמה אירועים שיכניסו אור, שמחה וקצת חום לימי החג (בהנחה שיתקרר קצת).

ראשון, 29/11, 16:30
נובמבר הירוק וחנוכה משלבים כוחות במסיבת החלפת בגדים

זו ההזדמנות לעשות קצת סדר בארון, להיפרד מבגדים שכבר לא בשימוש ולהתחדש בבגדים אחרים.

איך זה עובד?

במהלך השבוע הקרוב עושים סדר בארונות ובוחרים בגדים שכבר לא לובשים.

מגיעים לחדר האוכל עם הבגדים, מניחים אותם על השולחנות המתאימים נשים, גברים וילדים, ומתחילים לחפש מציאות בין הבגדים שאחרים הביאו.

חשוב! הביאו רק בגדים נקיים ובמצב טוב, כאלה שהייתם שמחים ללבוש בעצמכם. בלי חורים, גומי רופף או בגדים פגומים.

ואם אין לכם בגדים להביא? ממש לא נורא! כולם מוזמנים להגיע, לחפש ולקחת, גם בלי להביא דבר.

סדנת הכנת עששיות

במקביל להחלפת הבגדים נקיים סדנה להכנת עששיות.

השנה החלטנו לגוון, ובמקום הלמפיונים המוכרים נכין עששיות מחומרים ממוחזרים.

קריסטל תגיע עם כל הציוד והחומרים, ולכם נשאר רק להגיע, ליצור ולהכין עששית שתאיר את הדרך במצעד החג.

ולסיום – ארוחת ערב משותפת

אחרי שסיימנו להחליף, ליצור ולהתחדש, כולם מוזמנים לארוחת ערב בחדר האוכל עם לביבות, המבורגרים וצ'יפס.

הארוחה בתשלום.

שבת, 5/12, 17:00 | טקס החג

הילדים ירקדו, המבוגרים יפתיעו והסופגניות יהיו טעימות כרגיל!

ניפגש בחדר האוכל לטקס החנוכה הקהילתי שלנו. עם קצת אור, קצת הפתעות והרבה אנשים מוכרים.

רביעי, 9/12 | מצעד עששיות, ערב מרקים ובינגו

מתחילים במצעד

זוכרים את העששיות שהכנו ביום ראשון? הגיע הזמן להוציא אותן!

נצא יחד למצעד ברחבי הקיבוץ, נאיר את השבילים ונכניס קצת אור וצבע לערב החורפי.

שעת היציאה ומסלול המצעד יפורסמו בהמשך.

ממשיכים לערב מרקים

בסיום המצעד נגיע לחדר האוכל, שם יחכו לנו סירי מרק חמים שהוכנו באהבה על ידיכם

ומסיימים בבינגו

כי איך אפשר לסיים את חנוכה בלי הבינגו המסורתי שלנו? השנה הוא חוזר

וכדי שכל האור הזה יקרה, אנחנו צריכים גם אתכם!
אירועי התרבות שלנו מתקיימים בזכות אנשים מהקהילה שבוחרים לקחת חלק בהכנות, בארגון, ביצירה ובעזרה במהלך האירועים. לא צריך לעשות הרבה, ולא צריך להתחייב להכול. גם עזרה קטנה של כל אחד ואחת מצטרפת למשהו גדול.

אז איך אפשר לקחת חלק?

- מיצגי אור במצעד –יש לכם רעיון למיצג אור שיאיר את הדרך? נשמח שתצטרפו ליצירה. פנו לדנה.
- מבשלים מרק לקהילה –נשמח למי שמוכנים להכין סיר מרק לארוחה המשותפת. עדכנו את דנה.
- עוזרים בהכנות ובאירועים –בהמשך תישלח טבלת התנדבות במקומי ובוואטסאפ. מוזמנים לבחור משימה שמתאימה לכם ולהשתבץ.

כי גם בחג של ניסים, צריך אנשים כדי שהכול יקרה

מחכים לחגוג איתכם, צוות החג

משולחן מש"א

קול קורא – דרוש/ה אח/ות מוסמכ/ת ל"ביתנו"

משימות ותחומי אחריות:

- טיפול ומעקב רפואי וסיעודי: מתן טיפול סיעודי ומענה רפואי שוטף לדיירי ביתנו
- עבודת צוות: עבודה משותפת וצמודה עם הצוות הרב -מקצועי.
- רצף טיפולי: שמירה על מעקב רפואי ויצירת קשר אישי וחם עם הדיירים ובני משפחתם
- הדרכה והובלה: הדרכה, הנחייה ובקרה על עבודת הצוות הסיעודי.

דרישות התפקיד

- הסמכה: אח/ות מוסמך/ת עם רישיון בתוקף ממשרד הבריאות
- ניסיון: בתחום הסיעוד / גיל הזהב / בית אבות / קהילה – יתרון משמעותי
- יחסי אנוש: תודעת שירות גבוהה, אכפתיות, סבלנות ואמפתיה
- תקשורת: עבודת צוות מצוינת ודיסקרטיות ברמה הגבוהה ביותר
- זמינות: כוננות וזמינות לפי הצורך.

יקף משרה: 60% -80% ★ כפיפות: מנהלת "ביתנו"
קו"ח יש להעביר במייל למשאבי אנוש: masha@ein.co.il

